

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Johannis Strauchi[i] Jcti Amoenitatum Juris Canonici
Semestria duo**

Strauch, Johann

Jenae, 1675

Cap. XVI. Ad prooemium. De Gregorio IX. Welsorum & Gibellinorum
factione. Mutatione nominis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10224

Reprehen-
ditur Ray-
mundus ob
omissam in-
vocationem.

Invocatio
nominis di-
vini inveni-
tur in qui-
busdam ex-
emplaribus.
Rainaldi
Corfi sen-
tentia, à
Wissenba-
chio rejecta

Sententia
Wissenba-
chii & no-
stra.

Non caret reprehensione compilator juris Canonici ob-
omissam initio operis invocationem Dei, quæ in corpo-
re civili religiosè servata, & in Pandectis Florentinis præ-
fixa Constitutionibus de Confirmatione Digestorum,
quarum una Latina est, altera Græca. Utraque à Justiniano po-
sita ante orationem ad Antecessores, ut monet Taurellus. At-
quia sub titulo Codicis, de veteri jure enucleando, repetita est
post constitutionem de Conceptione Digestorum, ideo quando-
que omittitur in vulgaribus editionibus, sola oratione ad Ante-
cessores præmii vice ad Digestorum libros retentâ. Nec ve-
rum tamen est, ab omnibus exemplaribus juris Canonici invoca-
tionem abesse. In meo enim reperio, quod Venetiis editum,
per Thomam de Blavis, de Alexandria, & in Glossato impresso
Venetiis per Magistrum Andream de Papiâ Anno 1492. Scimus
Reinaldum Corsum 3. Indagat. 15. rationibus aliquot omisso-
nem excusasse; nec satisfecit tamen Jacobo Wissenbachio, quia
disp. 1. ad Inst. 1. eum reprehenderet. Sane invocare nomen Do-
mini in omni opere & actu oportet: Sed quod hæc invocatio-
nis formula literis præscripta operi, argumentum sit internæ
invocationis, eaque omissa Pontifex dedignatus fuerit verum
Pontificem invocare Christum, nondum persuasit Wissenba-
chius. Novimus etiam Ethnicis usurpatam, & ab eâ Poëtas
Græcorum ordiri solere. Aratus: *Ἐκ διὸς ἀρχώμεθα*. Apol-
lonius Rhodius: *Ἀρχόμενος, σέο, Φοῖβε*. Ubi Scholiasta: *ἔθ' ὅ-
τι τῶν θεῶν ἀρχομίσαι εἶδαι*. Secus atque Latini, quibus proposi-
tioni invocatio subjicitur. Sed horum invocationes non tam
ex pietate, quam præscripto artis proficiscebantur. Et tales
formulas hypocritæ & Athei præfigere sibi possunt. Veri *θε-
σκυνηταὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ* invocant.

CAP. XVI.

Ad præmii. De Gregorio IX. Welforum
& Gibellinorum factione. Mutatione
nominis.

S. U. M.

S U M M A R I A.

1. Gregorii IX. vita breviter delibata.	6. De mutatis nominibus in script. sacrâ.
2. Guelforum & Gibellinorum factio.	7. Apud Ethnicos.
3. Pontifices cur nomen mutent? Sententia alia Platina, alia Onuphrii.	8. Mutatum nomen sine causa fictioni sit obnoxium.
4. Onuphrii sententia verior.	9. Exempla.
5. P. Gregorii sententia.	10. Auxentius, dictus Mercurius.
	11. Servorum nomina in potestate domini.

Gregorius IX. electus est Pontifex anno Domini 1227. sedit 14. annos, menses tres, mortuus anno Domini 1241. successor Honorii III. Ipsi Cælestinus IV. successit. Patria fuit Anagninus, dictus antea Hugolinus, ex Comitibus Signiæ, Innocentii III. nepos. Ex Diacono Cardinale S. Eustathii Episcopus Ostiensis & Veliternus factus ab Innocentio III. Pontifex Romæ creatus prope Septizonium, in diaconia S. Luciæ in Septifolio ab octodecim Cardinalibus 18. Kal. April. die Sabbati, ibidem & consecratus postridie, die dominico, coronatus ad S. Petrum, V. Kal. April. die Paschatos. Sedit tempore Friderici II. Imp. quem & excommunicavit. Vide Platinam, Krantzius lib. 8. c. 2. & 6. Et chronicam Abbat. Ursperg. Unde factiones Guelforum pro Pontifice & Gibellinorum pro Imperatore in Italiâ, ortæ. P. Æmilius lib. 6. hist. Krantzius lib. 8. c. 8. Blondus lib. 7. dec. 2. De Guelfis & Gibellinis, exstat in operibus Bartoli tomo ultimo commentarius. Hæc nomina primitus cœperunt audiri à nato Chřisto 1245. cum contra Innocentium IV. à quo in concilio Lugdunensi excommunicatus bellum in Italiâ gereret Fridericus II. Imp. Rom. Rem ex Nauclero referam, generat. XLII. Nomen hoc, inquit, apud Pistorienses primo auditum. Sed utriusq; origo antiquior sub Conrado III. qui circa annum Domini 1138. imperium inierat, in pugna quadam cepit, cum Guelfi auxiliares copie Symbolum sibi haberent, Die Wolff: Qui verò sub Conradi Cesaris signis erant, Die Waibling clamarent: Conradus enim suevus in

Gregorii IX.
vita brevi-
ter deliba-
ta.

Guelf. &
Gibellino-
rum factio.

pago vetustæ nobilitatis Waiblingen ferebatur nutritus. Hinc Casariani Wibelingi, Gibellini: Pontificis sociis Guelforum nomen mansit, quod olim Welfus Italica auxilia contra Casarem Conradum duxerunt. Hactenus Nauclerus. Confer omnino Peucerum in chronico Caronis lib. 4. De Welphis vide etiam Goldasti Alem. rer. tom. 3. fol. 64. in fin. Dn. Lambec. biblioth. lib. 2. p. 510. Dictum est Hugolino nomen fuisse Gregorio. Et sæpe quæri solet, cur ex

*Pontifices
cur nomen
mutent?*

*Sententia,
alia Plati-
na, alia
Onuphrii.*

*Onuphrii
sententia
verior.*

*P. Gregorii
sententia.*

*De mutatis
nominibus
in script.
sacrâ.*

more mutent nomen Pontifices inaugurati. Platina originem à Sergio II. repetit, ob turpe familiæ suæ cognomen; Os porci; inde consuetudinem ad successores promanasse. Sed contradicit Onuphrius in vitâ ejus: *Qua*, inquit, *hic Platina ex Martino tradit, Sergium II. primum fuisse, qui nomen mutaverit, apud neminem veterum auctororum inveni, imò ex Anastasio Bibliothecario, qui hoc tempore vixit, contrarium elicitur, eum scilicet, & ante Pontificatum Sergium vocatum esse.* Sergii ergo nomen semper habuit, os porci verò cognomen, & pontifex factus cognomen prænomine tantum retento omisit. Quod cæteris quoque Papis usu venit. Idem verò Onuphrius ad vitam Johannis XII. addit ex Guilielmo Bibliothecario, Johannem XII. qui Platina est XIII. ante dictum nomine Octavianum, primum omnium omisso gentili nomine, tanquam majestati Pontificiæ minus idoneo, se Johannem appellasse, ejusque exemplum secutos Pontifices sequentes, qui parum conveniens nomen habuissent, quod deinceps in legem perpetuam abierit; Confirmasse autem maximè hanc consuetudinem Romanos Pontifices, ex Germaniâ electos, barbarorum nominum deformitate commotos, quales Bruno, Gerbertus, Suidegerus, Popus, Geberhardus, Anselmus, Hildebrandus & similes. P. Gregorius, originem ad Petrum Apostolum refert, primum scilicet Pontificem, cujus nomen ipse Christus mutavit, cum antea Simon vocaretur. *Job. Evang. c. 1. v. 43. Marc. c. 3.* Confer Montacutum, orig. Eccl. p. 1. n. 108. Ejusmodi nominum mutationes in sacris scripturis factæ fuere vel Deo jubente, vel hominum consensu, vel suo cujusque arbitrio. Vide Philonem libello elegantissimo *de mutatis in scripturâ nominibus.* Abrahamo, Jacobo. Deus, Josepho Pharao, Josuæ Moyse mutavit nomen.

nomen. In novo testamento Paulus è Saulo, Barnabas è Josepho, Petrus è Simone, è Jacobo & Johanne Boanarges. Apud *Apud Ethni-*
 Ethnicos solita sunt mutari post Deificationem, ut augustiores *cos.*
 viderentur, sic Leda mulier, Nemesis Dea, Circe, Maria; Ino
 postquam Dea facta, Matutas nominata. Qui Æneas, postea
 Jupiter indiges Quirinus nominatus est, in gratiam Sabinorum.
 Ludov. Vives *ad Augustin. de civit. Dei. lib. 2. c. 15.* Alex. ab
 Alexand. *lib. 6. c. 4.* Cæterum suspecta plerisque gentibus fuit *Mutatam*
 sine justâ causâ nominis mutatio. Eâque ratione Philocoma- *nomen sine*
 sium meretrix apud Plautum à servulo militis gloriosi repre- *causa suspi-*
 henditur, quod se Glycerem dici fingeret. Jure Romano ad L. *cioni fit ob-*
 Corneliæ de falsis pœnam redigitur liber homo *l. 13. ff. ad L. noxium.*
Corn. de fals. qui dolo malo novum sibi nomen imponit, quo *Exempla.*
 quid alieni intercipiat, ut Paulus ait *in sentent. tit. ad L. Cornel.*
lib. 5. t. 25. & in *L. fals. ff. eod.* sic uncus impactus est fugitivo illi,
 qui in C. Marii nomen invaserat. Tullius *1. Philip.* servus qui
 se Fabiæ filium ex Cejonii Commodi familiâ esse jactitabat. fla-
 gellis cæsus est ac domino restitutus, Capitolino, *in Pertinace*,
 teste. Meminit & Lucianus cujusdam, qui sæpius mutato no-
 mine modo Pyrrhias, Dromo, Titius, modo Megacles, Megaby-
 sus, Protarchus appellatus. Meminit & Ambrosius *Epist. 32.*
 Auxentii hæretici, qui se Mercurium appellabat. Etiam ado- *Auxentius,*
 ptatos in adoptantis nomen transiisse vulgo notum est. Hinc *dictus Mer-*
 eleganter ludit Tullius in Bruto, Stalenum se ipsum adoptasse, è *curius.*
 Steleno Ælium fecisse. Cum enim antea C. Stalenus Ligur di-
 ceretur, Caj. Ælium Patum se voluit appellari. Ad Radulph.
 Fornerium *rer. quotid. lib. 6. cap. 17.* Sed servi nomen in do- *Servorum*
 mini erat potestate, quare & libero homine in servitutem redacto *nomina in*
 dominus nomen mutabat, ut Josepho Pharao, Danieli Nabucho- *potestate*
 donosor. Vide Josippum historicum *antig. lib. 2. cap. 3. & domini.*
lib. 10, c. XI.